Продюсер Comedy Club про зрадника Бардаша, звільнення з ТНТ через війну та як у Португалії став "татом" для дітей з України: "Я вважаю себе українцем"

Читать на русском

Продюсер Comedy Club про зрадника Бардаша, звільнення з ТНТ через війну та як у Португалії став "татом" для дітей з України: "Я вважаю себе українцем"

Колишній креативний продюсер та сценарист культових українських і російських проєктів "Фабрика зірок", Comedy Баттл, "Холостяк", "Заміж за Бузову", "Танці" Армен Оганян був звільнений з телеканалу ТНТ за "політичні та радикальні висловлювання" щодо повномасштабного вторгнення Росії в Україну. За підтримку України його колегам заборонили з ним спілкуватися.

Покинувши РФ разом із сім'єю, Армен обрав місцем свого нового дому Португалію, де допомагав тимчасово переміщеним дітям адаптуватися до нових реалій. Про рішення ніколи не повертатися до Росії , чому ідентифікує себе українцем, хоча і має вірменське походження, та участь у нових українських проєктах "Поговоримо вдома" та "Відвал ніг" – у першому україномовному інтерв'ю ексклюзивно для OBOZ.UA.

– У вас цікавий життєвий шлях: народилися в Краматорську, навчались у Харкові, потім переїхали до Москви, де побудували успішну кар'єру телевізійного продюсера, та після повномасштабного вторгнення Росії в Україну опинилися в Лісабоні...

– Насправді у мене все ще цікавіше. Я народився в Баку, столиці Азербайджану, та через вірменські погроми в кінці 1988 року моя сім'я змушена була переїхати в Україну, до Краматорська.

– Тобто фактично ви стали біженцями? За спогадами вашої сім'ї, як вас прийняли в Україні?

– Так, це було моє перше біженство. Спочатку ми прилетіли до Донецька, потім переїхали до родичів у Краматорськ. Так, пригадую, було якесь ставлення до дітей як до диковинки, але недовго. Нас (вірмен) в якийсь момент стало дуже багато. Також не можу сказати, що були якісь конфлікти на побутовому рівні.

– Закінчивши Харківський авіаційний інститут, ви не працюєте за фахом, а переїжджаєте до Москви?

– Це були наслідки мого бажання вибратись із Краматорська. Я знаю людей, які обожнюють це місто, особливо зараз. Але коли я там жив, мені завжди було його замало, і я хотів переїхати кудись, де почувався б не як у маленькому промисловому містечку.

Я завжди шукав себе у творчості, і найдоступнішим з усього тоді був КВК, в якому брав участь. І завдяки відомій на всю Україну команді ХАІ (Харківський авіаційний інститут) "Люди в білому" я дізнався, що існує такий виш. Також у Краматорську був математичний ліцей від цього інституту. Ну, і щоб ви розуміли, я ще був розумним. У мене була лише єдина дев'ятка (за дванадцятибальною системою) з російської мови, всі інші шкільні предмети закінчив на дванадцять.

Так я потрапив на бюджет у ХАІ. Але вже на третьому курсі вирішив, що це взагалі не моє. Адже навряд чи з творчої людини вийде хороший інженер. Та інститут все ж закінчив. Наприкінці навчання працював у прямих ефірах ранкового шоу "Сьома студія" в Харкові. Пізніше завдяки знайомствам у КВК почав працювати сценаристом на різних проєктах у Києві. Телебачення в Україні завжди було надпотужним. Україна першою купувала на всьому пострадянському просторі міжнародні формати.

Пам'ятаю, співпрацювали з поляками над "Телезірка-суперзірка", потім була "Фабрика зірок" і "Народна зірка". В 2011 році мене запросили як фахівця допомагати робити Comedy Баттл у Росії. Росіяни не вміли робити шоу і потребували спеціалістів. Я ніколи не хотів переїжджати в Москву. Але я і в Київ не планував. До сьогоднішнього дня найкомфортнішим місцем проживання для мене залишається Харків.

– Розкажіть про ваш період життя в Росії

– Я можу розділити цей період на три етапи. До 2014 року, до анексії Криму Росією, я мав там багато друзів, мене кілька разів запрошували бути хрещеним батьком. Я був успішним з погляду продюсерства. У той період у мене з'явилася дівчина, яка пізніше стала моєю дружиною.

Але в березні 2014 року, коли все трапилося, сталася і перша сепарація від моїх друзів, більшість яких – вихідці з КВК в Москві. Вони не розуміли, що відбувається, хоч як я намагався їм пояснити. Можливо, тому що в мене завжди було розвинуте критичне мислення.

І на додачу: мої батьки сиділи в підвалі під бомбами в Краматорську, який розташований зовсім поруч зі Слов'янськом, де все і почалось, де сиділи всі ці Гіркіни, вся та мразота. Але на окупованих територіях Донецької та Луганської областей у моїх друзів були родичі, та й, чесно кажучи, навіть мої однокласники воювали за "ДНР" і "ЛНР". Всі вони реально вірили, що прийде Росія і буде класно! А пропаганда завжди добре працювала в Росії. Зараз вже більше усвідомлюють, що це жах, але тоді мало хто розумів, що відбувається.

Ще 2014 рік запам'ятався мені тим, що на різдвяні свята вперше привіз знайомити свою дівчину з моїми батьками. Пригадую, як пили каву в центрі Донецька в українськомовному кафе, планували весілля, яке, на жаль, відбулось лише з технічного боку (розпис у РАЦС), бо вирішили, що в таких умовах не можемо цього собі дозволити.

У 2022 році, коли відбулося повномасштабне вторгнення Росії в Україну, мене вже ніхто практично не підтримував, і відбувся остаточний розрив. Зараз підтримую контакт лише із трьома своїми знайомими, які також виїхали з Росії. І, на жаль, там продовжують жити мій брат, який виїхав до Санкт-Петербурга ще раніше за мене, і мої батьки, яких я забрав з-під обстрілів ще у 2015 році. Куди я міг їх повезти на той момент? Там, де я проживав, – у Москві. Так склалося на той момент. Коли після повномасштабного вторгнення хотів їх забрати знову, то вони відмовились, сказавши, що третього біженства в житті вже не хочуть. Деякий час ми не спілкувались. Я не міг цього прийняти, бо розраховував на підтримку.

– За ваші "радикальні політичні висловлювання", з погляду російського телеканалу ТНТ, вас звільнили?

– Так збіглося, що перед запуском дев'ятого сезону "Холостяк" до мене була прикута медійна увага, і я хоч щось намагався робити, бачачи, що напруга зростає. Тому викладав дуже багато stories в Instagram. За кілька днів до повномасштабного вторгнення ми з сім'єю перебували в іншій країні. У нас були зворотні квитки до Москви на 24 лютого.

Коли відбулося вторгнення, я сказав дружині, що ми нікуди не повертаємось. Вона мене підтримала. Дружина дуже любить Україну. І ще коли ми жили в Москві, мріяла жити в Києві. Саме вона познайомила мене з перепічкою, казала мені: "Ти що, українець і не знаєш, що таке перепічка?"*(усміхається)*... Потім канал ТНТ мене звільнив, я почав ще більше постити та видавати деяку інформацію каналу, за що ТНТ заборонив всім моїм колегам спілкуватися зі мною.

– Чому ви ухвалили таке рішення?

– Мені здається, це повністю адекватне рішення на тлі того, що відбувалося. Моя хрещена донька разом із батьками перебували в підвалі в Харкові, писали мені, який жах там відбувається, інша родина, де я також хрещений батько, під Києвом, таке саме. Ніяких заперечень у голові вже не могло бути. Розпочалася справжня війна. Я розумів, що як раніше, не буде ніколи.

– З усіх доступних країн ваш вибір припав саме на Португалію?

– Ми були в Португалії ще раніше. Не можу сказати, що до війни виникали думки переїхати сюди на постійне місце проживання. Але ще у 2021 році, коли почалися розмови про можливе повномасштабне вторгнення, ми зі знайомими продумували варіанти, куди ж виїжджати з Росії в разі цього. Коли все трапилося, ми дізнались, що Португалія – одна з небагатьох країн Європи, куди дозволено в'їзд для українців та членів їхніх сімей незалежно від їхнього громадянства (мої дружина та донька – громадянки РФ), і навіть якщо у них нема європейської візи, щоб вони отримали тимчасовий захист. Ось так ми й опинились у Лісабоні.

– Чи були ви знайомі з українським продюсером Юрієм Бардашем, який нещодавно похизувався російським паспортом на тлі портрета Путіна? Якщо так, то як можете прокоментувати його вчинок?

– Один раз бачився з ним на зустрічі. Що можу сказати з цього приводу? Недалекоглядний вибір – приєднатися до країни-терористки у той час, коли вже доведено таку кількість злочинів.

– Яким видається вам Лісабон після одинадцяти років проживання у Москві?

– Я обожнюю Лісабон. Москва мені ніколи не подобалась. Є емоційна частина про неї, а є очевидна. Москва – дуже комфортне для проживання місто. Там все зроблено так, що цілодобово ти можеш отримати все, що завгодно. Москва – це вітрина, щоб показати, як усе класно в Росії. Як при Сталіні, в Москву приїжджали дуже багато іноземних делегацій, і всі дивувались, яке неймовірне радянське місто. І зараз те ж саме, тільки за умови нового тоталітарного режиму.

– У Лісабоні ви повністю змінили рід своєї діяльності?

– Коли ми тільки переїхали у Лісабон, то перебували в сильному стресі від усього, що відбувалось в Україні. Звірства росіян на той час було вже оприлюднено. Тому переводити свій стрес у творчість у той час мені не вдавалось. І якщо в багатьох українців була, є і, сподіваюсь, буде можливість повернутись у свій дім, у мене такого немає. Мій дім чи те, що я з ним асоціював, – я туди вже не повернусь. Це була моя внутрішня проблема. Зараз він [дім] тут, у Лісабоні. І треба було думати, що робити далі.

Моя величезна проблема – це лінь до вивчення нової мови, а моя діяльність безпосередньо залежить від її знання. Тобто, щоб працювати за фахом, так би мовити, мені потрібно знати португальську мову на найвищому рівні, щоб доносити сенси, робити монтаж. Тому коли я побачив оголошення, що в український табір для тимчасово переміщених дітей шкільного віку потрібна людина, яка би змогла організовувати відпочинок і цікаво проводити час з ними, я відразу відгукнувся.

Я досліджував Лісабон із цими дітьми, організовував ярмарки, де діти могли заробляти гроші, ми їздили на океан. І мене цей табір вивів зі стресу. Якщо брати ще це з психологічного боку, то я багатьом дітям замінював батька. Потім мами цих дітей казали мені, що такого літа у їхніх дітей ніколи не було. І я вірю, що це правда, бо в мене такого літа також не було. І завдяки цій роботі у мене з'явилися перші знайомства, зв'язки. Так, мені, наприклад, запропонували бути ведучим на досить потужному форумі українців. Я вам скажу, що тут дуже творча спільнота.

– В одному зі своїх постів в Instagram ви написали, що "мова – один із головних критеріїв самоідентифікації". Коли перейшли на українську мову та чи розмовляєте нею з вашою донькою?

– Так, я вважаю, що мова – це один із найголовніших критеріїв самоідентифікації. І я зараз ідентифікую себе саме як українця, саме через мову. От, наприклад, у мене майже немає вірменської ідентифікації, бо я не знаю мови, батьки мене не навчили, а вони є носіями, але не практикували, скажімо так. І от через це я ніяк не можу віднести себе до вірмен. Я не те що відгороджуюсь, але я – українець, і мені так здається, мабуть, саме через мову. Коли раніше приїжджав в Україну, то завжди намагався розмовляти українською, коли підтримували цей діалог.

Щодо моєї доньки, то не можу сказати, що ми розмовляємо українською, але я читаю їй цією мовою. Також я роблю табори тільки українськомовні. І коли вона туди потрапляє, я винятків не роблю. Там вона слухає мене українською мовою. Все розуміє.

– З вашого Instagram неможливо не помітити, що ви чудовий батько і що дітям дуже цікаво з вами. Як ви відкрили у собі цю здібність – вміти легко порозумітися з дітьми?

– Щоб сподобатися дитині, треба бути дитиною. І щоб працювати з ними, також потрібно бути дитиною певною мірою *(усміхається)*. Діти – це твій моментальний кешбек емоцій. До того ж у мене великий досвід сценариста. Колись я був ведучим у дитячому таборі ще до анексії Криму, ну і я багато розмовляю *(усміхається)*.

– Зараз ви працюєте як сценарист над проєктами "Вдома поговоримо" та "Відвал ніг"?

– Так, моя подруга Наталія Гаріпова була продюсеркою проєкту "Тихий вечір з Оленою Кравець", вона запросила мене на посаду сценариста. Якби ЗМІ цей проєкт не розпинали, на мій погляд, він виконував свою місію, над ним працювало дуже багато патріотичних людей, які б точно не забрали зайвого. Так ось, на цьому проєкті я познайомився з Оленою Кравець. Пізніше виникла ідея подкасту "Вдома поговоримо", і я запропонував свою допомогу.

Щодо проєкту "Відвал ніг", в якому бере участь український військовий і письменник-початківець Олександр Будько (більш відомий як "Цвіт терену"), який втратив кінцівки на війні, то це перевірка інклюзивності по регіонах України. Тобто Сашко їздить із зірками шоу-бізнесу різними містами, вони сідають у крісло колісне і перевіряють, чи все доступне і безбар'єрне.

Найголовніше у цьому проєкті – це популяризувати та зробити все так, щоб влада, бізнес-представники звернули увагу на те, щоб простір був інклюзивний для людей з інвалідністю і також для мам із дитячими візочками. Це соціальний, мотиваційний і завдяки Олександру іронічний проєкт. Він своїм гумором, через сарказм не викриває щось погане, а навпаки – робить так, щоб глядач зміг осягнути, настільки там погано, скільки всього недоробленого чи взагалі не зробленого...

– Після закінчення війни плануєте продовжувати жити в Португалії чи хотіли би повернутись в Україну?

– Це складне питання, враховуючи, що моя сім'я є громадянами Російської Федерації... До того ж мені неймовірно сподобалось жити в Лісабоні! Як уже казав, я познайомився з дуже багатьма представниками творчої спільноти, які відкривають різні заклади, і мені дуже подобається з ними спілкуватись. Мрію відкрити українськомовний стендап-клуб для надання можливостей виступів і відкритий мікрофон для українців, які поки що обрали шлях залишитися. Щоб ці люди не втрачали зв'язок з українським інфопростором та культурою.

Теги: Держзрада, Державна зрада, Госизмена, Бардаш Юрий, Португалия, Португалія, Напад Росії на Україну, Война, Війна, Росія, Россия, Оганян Армен, продюсер

Сергій Климчук
ОГЛЯДАЧ КРИМІНАЛЬНИХ НОВИН

23 лютого 2024 г., 16:07 | Переглядів: 2400 | Коментарі: 0

Роздрукувати | Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

2013-2026 © АНТИКОР – національний антикорупційний портал
Реклама на сайті • Наші партнери
Політика конфіденційності
Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.